

delt tilladelse, jf. henvisningen til § 392, stk. 2. Dette svarer til, hvad der i dag gælder i straffesager.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.4. og 6.8.

Til nr. 9 og 16

Forslagene indebærer, at kompetencen til at meddele tilladelse til kære til Højesteret i civile sager og i fogedsager overføres til Højesteret, og at kriterierne for at opnå tilladelse til prøvelse ved Højesteret ændres fra »særlige grunde« til spørgsmål af »principiell karakter«. Højesterets afgørelse træffes på grundlag af skriftlig behandling, jf. i det hele pkt. 4.2.3., 4.2.4. og 6.

Til nr. 11

Kompetencen til at meddele tilladelse til at indbringe en afgørelse om administrativ frihedsberøvelse for retten efter udløbet af fristen foreslås overført til den byret, som i øvrigt vil være kompetent til at behandle sagen. Retten træffer ved kendelse afgørelse om spørgsmålet, og der foreslås i øvrigt ikke fastsat særlige processuelle regler for disse sager.

Til nr. 13 og 15

De gældende bestemmelser om adgangen til særskilt at kære fogedrettens afgørelse om sagsomkostninger foreslås flyttet til retsplejelovens kapitel 53 om appel af fogedrettens afgørelser.

Kompetencen til at meddele tilladelse til at indbringe fogedrettens afgørelse om sagsomkostninger, der er fastsat til højst 10.000 kr., foreslås – på samme måde som for så vidt angår de øvrige 2. instansbevillinger – overført til landsretten, jf. ovenfor pkt. 4.4. og 6.8.

Fristen for indgivelse af ansøgning om tilladelse til kære af omkostningsafgørelser i fogedsager foreslås samtidig bragt i overensstemmelse med de frister, der gælder for indgivelse af ansøgning om tilladelse til kære af omkostningsafgørelser i andre civile sager, dvs. 2 uger, jf. forslagene til § 389, stk. 3, og § 391, stk. 2.

Til nr. 17 og 22

Der er alene tale om konsekvensændringer.

Til nr. 23 og 24

Kompetencen til at meddele 2. instansbevilling i straffesager foreslås overført til landsretten. De gældende kriterier for meddelelse af 2. instansbevilling foreslås opretholdt uændret. Afgørelsen træffes ved beslutning på skriftligt grundlag og efter høring af

modparten. Afgørelsen kan ikke indbringes for Højesteret.

Der henvises til pkt. 4.4. og 6.8. ovenfor.

Til nr. 25-27

Kompetencen til at meddele 3. instansbevilling i straffesager foreslås overført til Højesteret, jf. pkt. 4.2. og pkt. 6.

For så vidt angår tilladelse til ved anke at indbringe en straffesag for Højesteret som 3. instans foreslås de gældende kriterier opretholdt, dvs. at sagen skal være af principiell karakter, eller at særlige grunde i øvrigt skal tale for en 3. instansprøvelse.

Ved kæremål foreslås den samme formulering. Medtagelsen af kriteriet »principiell karakter« vil ikke være udtryk for en realitetsændring, og der er derfor ikke nogen grund til at have en forskellig formulering ved anke og kære.

Til §§ 2-7

Ændringsforslagene indebærer, at kompetencen til at meddele tilladelse til prøvelse af en sag ved Højesteret og tilladelse til anke eller kære efter appelfristens udløb overføres fra Justitsministeriet til landsretten eller Højesteret.

Endvidere betyder ændringerne i §§ 2-5 og § 7, at betingelserne for meddelelse af tilladelse til at indbringe sagen for Højesteret bliver, at appellen angår spørgsmål af principiell karakter.

I den forbindelse kan det vedrørende § 3 oplyses, at den gældende bestemmelse i bistandslovens § 131 er formuleret således, at der kun undtagelsesvis kan meddeles tilladelse til prøvelse til Højesteret. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at sager af denne art i almindelighed ikke bør forelægges for Højesteret, men man fandt dog, at der burde gives adgang til højesteretsprøvelse i særlige tilfælde. Da der i sager omfattet af denne regel er mulighed for fornyet administrativ behandling med ny adgang til prøvelse ved landsretten, må det anses for fuldt forvarligt at begrænse adgangen til højesteretsprøvelse til sager af principiell karakter.

Til § 8

Loven træder i kraft den 1. januar 1994.

Er ansøgning om 2. instans-, 3. instans- eller oprejsningsbevilling indgivet til Justitsministeriet inden lovens ikrafttræden, behandles ansøgningen af Justitsministeriet efter de hidtil gældende regler. En anmodning om genoptagelse af en sag, hvor Justitsministeriet har truffet afgørelse, vil ligeledes skulle